Ти спиш, і на твоїм обличчі
Малюється печальний вираз...
Яку ж біду, яке нещастя
Ти бачиш поглядом заснулим?
Можливо, знов перед тобою
Палають українські ниви,
А танки з чорними хрестами
Тебе в полях наздоганяють,
Малесеньку, як той метелик,
Що спалахне ось-ось в племінні
Підпалених пшениць? А може,
Ти бачиш, як на воловоді
Чумні бандерівські бандити
Сусіду вашого старого
Волочать, вішають на грушу
За те, що першим до колгоспу
Він записався? Може, хліба
В людей ти виміняти хочеш
За хустку бабину — єдиний
Маєток твій? Цього не знаю.
Перевести я не спроможний
З глибин свідомості твоєї
Оте скорботне сновидіння
В думки свої, як з моря в море
Підводний човен! Як я досі
Не став одним єством з тобою?!
Ти спиш у незбагненнім смутку,
Моя і не моя водночас.
І тільки усмішка спросоння
Зв'язок відновлює між нами,
Лиш усміх відкриває душу,
Зачинену плитою горя,
Замками туги і скорботи.
Та холодно мені, і в грудях
Щось ненастанно вибухає,

Та ніби в тіні сну страшного,
І на сирій землі дитинства
Я довго спав і простудився.